

Maade end aldeles indirekte, ved at hæve Humaniteten og Ansvarfølelsen. Jeg tror ikke, at et Polititilsyn er stiftet til at hæve disse Egenstaber. Jeg tror tværtimod, at det vil have den modsatte Virkning, og jeg vil derfor stemme imod denne Lov.

Ordføreren (Bloug): Jeg kan ikke forstaa, hvorledes den ærede sidste Taler kan komme til det Resultat og ikke til det modsatte, og jeg skal derfor ikke indlade mig nærmere derpaa. Men jeg holder mig overbevist om, at Loven kan gjøre god Virkning, navnlig naar den sættes i Forbindelse med en anden Lov, som nu ligger i det andet Thing, men som jeg haaber, vi snart faae fra det, nemlig den, som gaar ud paa at sørge for, at de fornødne Bidrag til de uægte Børns Pleie og Opdragelse blive udredede, enten det nu sker af Barnefaderen eller af Barmmoderen eller ved Hjælp af Kommunen. Thi først naar disse to Love komme til at virke sammen, først da kan man vente sig en rigtig gavnlig Virkning af dem. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, men iøvrigt kan jeg ikke forstaa hans Ræsonnement.

Rosenørn: Jeg er aldeles enig i den Udtalelse, som den ærede Ordfører kom med. Naar den høitagtede Justitsminister henviste Kjøbenhavns Fattigvæsen til dets Vedtægt, vil jeg tillade mig dertil at bemærke, at Kjøbenhavn i 1885 af dem, der vare under Fattigforsørgelse som Pleiebørn, havde 630 paa Landet og 340 her i Kjøbenhavn. Det er nemlig i høi Grad af Vigtighed for Kjøbenhavns Fattigbestyrelse at kunne anbringe dem paa Landet, idet man der baade kan føre bedre Tilfyn med dem og sørge bedre for dem end her i Kjøbenhavn; det ligger i de faktiskke Forhold, som jeg ikke nærmere skal gaa ind paa. Derimod er jeg — hvad jeg ogsaa tror, at jeg tidligere har udtalt — ganske enig i, at jeg haaber, at Kjøbenhavns Fattigvæsen ikke paa Grund af denne Bestemmelse, at Loven skal holde op i 1895 eller 1896, naar det nu er, vil lade sig afholde fra fremdeles at behandle de fattige Pleiebørn paa samme Maade som hidtil. Men at der dog har været en Grund for mig til at gjøre denne Henstilling eller Bemærkning, ligger deri, at Kjøbenhavns Fattigvæsen tager sig af de fattige Pleiebørn, indtil de ere 18 Aar gamle. Naar man nu tager sig af et Barn, der er 2—3—4 Aar

gammelt, og saa placerer det ude paa Landet med det Formaal at søge at bringe noget Godt ud af denne Person, kan jeg dog tænke mig, at naar man kan risikere, at om 6 Aar bliver Ens hele Plan forhindret, og der bliver sat en Stranke for den, saa kan det være ganske naturligt, at man opgiver denne Tanke. Men som sagt, jeg tror ikke, at Kjøbenhavns Fattigvæsen vil gjøre det, og det var derfor ogsaa kun en Bemærkning, jeg vilde gjøre for at begrunde min tidligere Udtalelse. Naar et æret Medlem udtalte, at han vilde have, at de fattige Børn skulde sættes i Opfostringsanstalter, er det jo et uhyre omfattende Spørgsmaal. Men jeg vil dog blot fra mit Standpunkt udtale, at jeg er meget bange for at disse Opfostringsanstalter, hvor man sætter en Mængde Børn sammen, og det kommer aldeles an paa den Bestyrer og den Bestyrerinde, man har set sig i Stand til at staffe for Opfostringshuset. Men tillige vil jeg bemærke, at naar man ikke tillige kan gjøre et saadant Opfostringshus til en Institution, hvor disse Børn, naar de senere ere blevene vogne, kunne søge hen som til et Hjem, bliver det nogle underlige, hjemløse Skabninger, og jeg foretrækker derfor langt, at man placerer Pleiebørnene rundt om i Landet hos stiftelige og brave Familier. Men det er som sagt kun en Udtalelse, jeg vil fremkomme med i Anledning af, hvad der fremkom fra den Side.

N. Hansen: Jeg vil i Modsetning til min ærede Sidemand udtale min Enighed med det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, jeg tror ikke, at store Opfostringshuse ere saa heldige for Børneopdragelsen. Jeg tror, at den bedste og hjærligste Børneopdragelse foregaar i Hjemmet. Jeg er enig med min ærede Sidemand i, at Kommunalbestyrelserne, naar de udsætte Pleiebørn, i de fleste Tilfælde ikke udsætte dem der, hvor de kunne faae dem anbragt billigt; men paa den anden Side er det jo ogsaa Kommunalraadene, som vælge Tilfynet med Børnene; og jeg er uenig med min ærede Sidemand i, at det kommunale Tilfyn, der er tænkt paa i Lovforslaget, skulde være et Polititilsyn. Det er klart, at efter denne Lov bliver Tilfynet valgt af Kommunalraadet, men ogsaa der, hvor Tilfynet bliver anvendt ved Sundhedsvedtægten; thi denne er dog en kommunal Foranstaltning, Noget, som Kommunalraadet selv bestemmer og indstiller til Justitsministerens Godkendelse, og Kommunalraadet kan jo ogsaa ophæve en Sundhedsvedtægt,